

Arrest

nr. 240 062 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie;
2. de gemeente PELT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 230 841 van 6 januari 2020.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 16 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat MICHIELS, die *loco* advocaat J. VELDEMAN verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient samen met haar echtgenoot op 21 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 31 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze

weigeringsbeslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 60 525 van 28 april 2011.

1.2. Op 13 december 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 20 maart, 27 augustus en 23 november 2012, alsook op 24 mei 2013. Deze onontvankelijkheidsbeslissingen worden opeenvolgend ingetrokken en de Raad heeft in de vier ingediende beroepen de afstand van het geding vastgesteld (arresten nrs. 84 005 van 29 juni 2012; 94 971 van 14 januari 2013; 98 528 van 8 maart 2013 en 111 895 van 14 oktober 2013). Op 9 oktober 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard en wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De Raad heeft het beroep tegen deze beslissingen verworpen bij arrest nr. 128 202 van 21 augustus 2014.

1.3. Verzoekster dient samen met haar echtgenoot en twee kinderen op 17 december 2015 een aanvraag in om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 3 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij deze verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en neemt hij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar gezin. Hiertegen wordt een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad. Op 7 oktober 2019 vraagt verzoekster bij wijze van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen om het hangende schorsingsberoep zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. De vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 354 van 10 oktober 2019.

1.4. Op 13 juni 2017 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en twee kinderen een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierbij worden medische elementen in hoofde van haar echtgenoot aangehaald. Deze aanvraag wordt op 12 april 2018 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tevens wordt ten aanzien van verzoekster en haar gezin een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hiertegen wordt een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad. Op 7 oktober 2019 vraagt verzoekster bij wijze van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen om het hangende schorsingsberoep zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. De vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 355 van 10 oktober 2019.

1.5. Op 17 mei 2018 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Deze aanvraag gebeurt in functie van de Nederlandse echtgenoot van haar nicht, in het kader van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Op 14 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingediende beroep wordt door de Raad verworpen op 22 maart 2019 bij arrest nr. 218 686.

1.6. Op 14 februari 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 12 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit beroep werd verworpen met het arrest nr. 229 755 van 3 december 2019.

1.7. Op 2 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster diende hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in dat door de Raad werd verworpen met het arrest nr. 227 542 van 16 oktober 2019.

1.8. Op 18 december 2019 dient verzoeksters advocaat bij de gemeente Pelt bij volmacht een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemeente Pelt neemt op 27 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) omdat verzoekster niet op het grondgebied van de gemeente blijkt te verblijven. Het betreft de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel [...] 52,§3 [...] gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag [...] van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18-12-2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

[...]

Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend.

(...)”

1.9. Op 13 februari 2020 dient verzoekster bij volmacht een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal bij de stad Brugge, waar het gesloten centrum gelegen is waar verzoekster op dat ogenblik wordt vastgehouden. Op 19 februari 2020 neemt de stad Brugge een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Hiertegen dient verzoekster eveneens een beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV 243 580.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster zet haar middel uiteen als volgt:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen:

I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM

II. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Ten eerste dient er te worden gewezen dat de rechtsgeldigheid als dusdanig van de bijzondere volmacht niet in twijfel wordt getrokken, doch gesteld wordt dat uit de politionele woonstcontrole van de verblijfplaats van verzoekster blijkt dat zij niet in de gemeente verbleef alwaar zij haar aanvraag heeft ingesteld.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft doormiddel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit artikel 52, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit kan er worden afgeleid dat er een controle van de verblijfplaats plaatsvindt ten einde de betrokken derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister en haar in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de naar voren gebrachte bijzonder volmacht blijkt immers dat verzoekster op het ogenblik van onderhavige aanvraag en op het ogenblik van de gevoerde politionele controle in het centrum voor Illegalen te 8200 Brugge, Zandstraat 150 verbleef.

Verzoekster roept redenen van overmacht in, aangezien uit een nazicht van het administratief dossier onstuitbaar blijkt dat verweerder op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster was opgesloten in het gesloten centrum te 8200 Brugge.

De aanvraag tot afgifte van de verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie was immers vergezeld van een bijzondere volmacht waarin uitdrukkelijk werd aangegeven dat verzoekster was vastgehouden.

Deze vasthouding wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Op grond van dit gegeven dient te worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk in de onmogelijkheid was om zich persoonlijk aan te melden bij het stadsbestuur van 3900 Pelt en aldaar als dusdanig te verblijven in afwachting van een politionele woonstcontrole.

In artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit wordt weliswaar vermeld dat indien uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert.

Deze situatie heeft echter betrekking op de hypothese dat verzoekster middels persoonlijke verschijning bij het indienen van de aanvraag aanwezig was en dat de aanvraag aldus niet geschiedde middels volmacht.

Ten tweede stelt Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk het volgende:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds"

Verwerende partij diende tevens vast te stellen dat de echtgenoot van verzoekster inmiddels in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden.

Verzoekster haar echtgenoot is ernstig ziek en behoeft dagdagelijks mantelzorg vanwege verzoekster. Dit blijkt uit een objectief medisch attest dewelke gekend was aan verwerende partij.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de EU burger en zijn ernstig zieke echtgenoot van verzoekster, die alhier opgevolgd en behandeld wordt te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en temeer daar de echtgenoot van verzoekster thans in het bezit is van een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)."

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en schending van art. 8 van het EVRM."

2.2.1. Na een theoretische duiding van een aantal in het middel opgenoemde rechtsregels, ontwikkelt verzoekster het eerste middelonderdeel in het licht van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster stelt hieromtrent:

"Uit artikel 52, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit kan er worden afgeleid dat er een controle van de verblijfplaats plaatsvindt ten einde de betrokken derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister en haar in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de naar voren gebrachte bijzonder volmacht blijkt immers dat verzoekster op het ogenblik van onderhavige aanvraag en op het ogenblik van de gevoerde politionele controle in het centrum voor Illegalen te 8200 Brugge, Zandstraat 150 verbleef. Verzoekster roept redenen van overmacht in, aangezien uit een nazicht van het administratief dossier onstuitbaar blijkt dat verweerder op de hoogte was van het gegeven dat verzoekster was opgesloten in het gesloten centrum te 8200 Brugge.

De aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie was immers vergezeld van een bijzondere volmacht waarin uitdrukkelijk werd aangegeven dat verzoekster was vastgehouden.

Deze vasthouding wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Op grond van dit gegeven dient te worden aangenomen dat verzoekster wel degelijk in de onmogelijkheid was om zich persoonlijk aan te melden bij het stadsbestuur van 3900 Pelt en aldaar als dusdanig te verblijven in afwachting van een politionele woonstcontrole."

De Raad merkt vooreerst op dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Naar luid van artikel 52, §1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gebeurt de controle van de verblijfplaats door de gemeente van de plaats waar de aanvrager verblijft. In de bijlage 19ter die per volmacht op 18 december 2019 bij de gemeente Pelt werd ingediend, werd de verblijfplaats aangeduid als "3900 Pelt, X". Aldus blijkt dat de controle plaatsvond op het adres dat werd aangegeven op de bijlage 19ter.

Verzoekster verklaart zelf in het verzoekschrift dat zij "reeds ingevolge Bijlage 13 Septies de dato 02/10/2019 werd overgebracht naar de gesloten instelling voor illegalen te Brugge ten einde repatriëring naar het land van herkomst". Deze controle kan bezwaarlijk als een onvoorzienbaar feit buiten de wil van de verzoekende partij gelden aangezien ze bij het indienen van de bijlage 19ter al niet meer in Pelt verbleef.

In de mate verzoekster betoogt dat zij, ondanks haar vasthouding in het gesloten centrum te Brugge, nog steeds diende te worden beschouwd als verblijf houdende op het adres te Pelt, merkt de Raad op dat op 2 oktober 2019 ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd afgegeven. Het is naar aanleiding van die beslissing dat verzoekster thans in een gesloten centrum wordt vastgehouden. Dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt geacht juridisch correct te zijn zolang het niet werd vernietigd, ingetrokken of opgeheven en is uitvoerbaar. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring werden verworpen met de arresten met nrs. 227 542 van 16 oktober 2019 en 233 613 van 5 maart 2020. Vanaf dat ogenblik was verzoekster

onderworpen aan een procedure tot gedwongen verwijdering, zoals bedoeld in artikel 8 en volgende van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Het feit dat verzoekster te dien einde op grond van artikel 7, derde lid en volgende van de vreemdelingenwet werd vastgehouden met het oog op de uitvoering van die beslissing, kan niet worden beschouwd als een tijdelijke afwezigheid. De vasthouding in het gesloten centrum impliceert immers in beginsel dat de geldende verwijderingsmaatregel ten uitvoer zal worden gelegd, zodat de gemeente Pelt er niet van mocht uitgaan dat verzoekster haar woonplaats in een later stadium opnieuw zou integreren (wat ook niet het geval is). De gemeente Pelt heeft derhalve terecht vastgesteld dat verzoekster niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar de aanvraag werd ingediend.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.2. In het tweede middelonderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betoogt *in concreto*:

“Verwerende partij diende tevens vast te stellen dat de echtgenoot van verzoekster inmiddels in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden.

Verzoekster haar echtgenoot is ernstig ziek en behoeft dagdagelijks mantelzorg vanwege verzoekster. Dit blijkt uit een objectief medisch attest dewelke gekend was aan verwerende partij.[...] Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de EU burger en zijn ernstig zieke echtgenoot van verzoekster, die alhier opgevolgd en behandeld wordt te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en temeer daar de echtgenoot van verzoekster thans in het bezit is van een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden.”

De Raad dient op te merken dat de schade aan haar gezinsleven die verzoekster verklaart te ondervinden op zich niet het gevolg is van de thans bestreden weigeringsbeslissing, maar van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 oktober 2019. Verzoekster heeft deze problematiek reeds aangevoerd naar aanleiding van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze verwijderingsmaatregel. In zijn arrest nr. 227 542 van 16 oktober 2019 heeft de Raad hierover als volgt geoordeeld:

“2.3.2.5. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster, haar echtgenoot en haar twee kinderen wordt niet betwist. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat hiermee rekening werd gehouden en dat een belangenafweging heeft plaats gevonden.

De Raad stelt vast dat er in casu geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Verzoekster bevond zich in precair verblijf, zodat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoekster op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het gezinsleven alhier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Belgisch staat een zorgvuldige en kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt tussen het belang van verzoekster bij de uitoefening van het gezinsleven en privéleven op Belgisch grondgebied en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat haar echtgenoot en haar kinderen op illegale wijze op het Belgische grondgebied verblijven en allen ook een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Het oordeel van de verwerende partij dat verzoekster niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden, acht de Raad, gelet op het illegaal verblijf van het gehele gezin en de bevelen die werden gegeven, niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat haar gezinsleden nog hangende beroepsprocedures hebben bij de Raad. De Raad stelt vast dat de beroepsprocedures die verzoekster bedoelt, inmiddels hun beslag hebben gekregen in de arresten nrs. 227 354 en 227 355 van 10 oktober 2019, waarbij de vorderingen tot schorsing werden verworpen.

Verder wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat haar gezin niet aanwezig was op het moment dat verzoekster werd gearresteerd en dat verzoekster weigerde contact met hen op te nemen. De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters gezinsleden nog steeds de mogelijkheid hebben om zich aan te bieden en samen met verzoekster terug te keren naar Armenië.

De Raad stelt vast dat verzoekster tegen deze vaststelling niets concreet inbrengt, buiten dat haar echtgenoot een ernstige aandoening heeft en tot op heden opgevolgd en behandeld wordt in België. Zoals reeds vermeld, werd op 13 juni 2017 een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend waarbij medische elementen in hoofde van verzoeksters echtgenoot werden aangehaald. Deze aanvraag wordt op 12 april 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De arts-adviseur oordeelde dat de medische aandoening van de echtgenoot geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift medische stukken van 5 oktober 2019 toe, waar de behandelde arts attesteert dat de echtgenoot door verzoekster wordt verzorgd, dat de echtgenoot vrij beperkt zelfredzaam is en dat regelmatige medische controles noodzakelijk zijn waartoe hij niet in staat is om deze zelf te organiseren. De behandelende arts meent dat het wegvallen van verzoekster een ontzettend belangrijk probleem vormt. Verder wijst verzoekster erop dat deze zorgverantwoordelijkheid niet kan worden doorgeschoven naar andere gezinsleden omdat haar zoon werkt en haar dochter zelf medische aandoeningen heeft.

Verzoekster toont evenwel nergens aan dat haar echtgenoot medisch niet in staat zou zijn om haar te vervoegen en met haar terug te keren naar Armenië. Uit het medisch advies van 9 april 2018, waarop de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 12 april 2018 steunt, blijkt «il n'y a pas de contre-indication médicale à voyage ». Er blijkt dus niet dat haar echtgenoot niet zou kunnen reizen omwille van zijn medische aandoening. Evenmin blijkt dit uit de medische stukken van 5 oktober 2019 die verzoekster heden voorlegt. In deze omstandigheden maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat zij de mantelzorg die zij verleent aan haar echtgenoot niet verder zou kunnen zetten in Armenië. Voorts brengt verzoekster geen ander ernstig element naar voren waaruit zou kunnen blijken dat haar echtgenoot haar niet kan vervoegen om samen naar Armenië terug te keren. De Raad herhaalt daarbij dat ook haar kinderen reeds werden bevolen om het grondgebied te verlaten en ook de mogelijkheid hebben samen met verzoekster naar Armenië terug te keren. Verzoekster brengt hiertegen niets concreet in. Gelet op de afwezigheid van ernstige moeilijkheden die beletten dat verzoekster door haar echtgenoot en kinderen wordt vergezeld om samen terug te keren naar Armenië, is het standpunt van de verwerende partij dat indien deze gezinsleden zich niet aanbieden, niet anders kan worden vastgesteld dan dat een repatriëring van verzoekster zonder haar gezin door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt, kennelijk redelijk. De verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat er geen concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster haar gezinsleven niet zou kunnen verder zetten in het land van herkomst.

Samenvattend besluit de Raad dat verzoekster wat betreft haar gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat haar persoonlijke belangen in deze alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole."

De door verzoekster aangevoerde elementen werden reeds beoordeeld door de Raad. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de elementen die zij in het licht van artikel 8 van het EVRM aanvoert de verwerende partij ertoe zouden moeten aanzetten het bepaalde in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit terzijde te schuiven en aan verzoekster alsnog een attest van immatriculatie af te geven.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

2.3. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT